



Деница Минчева

Но тъмно е в гората...

Но тъмно е в гората,  
ненагледни мои,  
строши се светлината  
в усуканите клони  
и някой стъпките  
към избавление изтри.

И всеки храст  
към вас протяга  
шепоти зловещи,  
опипва ви и търси  
път  
навътре към стаените души.

Усукани съзнания  
блуждаят в мрака  
и въздигат гнет.  
Достатъчно е само да усетят  
присъствието ви новородено  
и вечно ще е мрак и нищета  
и скърцане  
и скърцане със зъби.

Послушайте на дивата гора  
престорените неми обещания,  
но нито миг,  
ни миг, ни два,  
любими мои,  
не вярвайте на нейните слова  
неуловими.

Бъдете хитри,  
мои ненагледни,  
бъдете ненадминати ловци.  
Пазете кожата си,  
за да не отмъкне  
във мрака някой  
вашиите очи.

31.07.07

# КРАЙ

© 2007 Деница Минчева

Източник: <http://denitsamincheva.blogspot.com/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11883>]